

[Handelsministeren.]

sationsordning for en særlig gruppe revisorer, skyldes det navnlig følgende grunde.

Gennem en såkaldt autorisationsordning vil antallet af kvalificerede revisorer til rådighed for erhvervslivet ikke blive forøget, men der vil selvfølgelig blive skabt en særligt betegnet klasse, således at der fremtidig vil blive tre grupper: de statsautoriserede revisorer, de særligt autoriserede og de almindelige revisorer. Jeg føler mig imidlertid ikke overbevist om, at der er tilstrækkeligt behov for en sådan tredeling. Jeg tror, at erhvervslivet vil være fuldt ud i stand til at sondre mellem revisorer, enten gennem personligt kendskab til de pågældende eller ved at lægge vægt på, om de er H.D. eller medlem af Dansk Revisorforening, der jo har gjort et påskønnelsesværdigt arbejde for at sikre en kvalificeret medlemskreds. Jeg mener, at en tredeling også vil kunne virke uretfærdig over for mange udmærkede revisorer, der af mangel på aflagte eksamener vil blive afskåret fra autorisation, og navnlig for de lidt ældre af disse vil det kunne være vanskeligt på ny at sætte sig på skolebænken. Hertil kommer, at man vel ikke kan se bort fra, at en autorisationsordning vil kunne svække tilgangen af nye statsautoriserede revisorer derigennem, at nogle vil vælge at nøjes med den mindre uddannelse. En sådan udvikling kan samfundet ikke være tjent med. En anden ting er, at der kan rejses spørgsmål om, hvorvidt det i dag er for vanskeligt at blive statsautoriseret revisor. Dette spørgsmål påtænker vi at tage op i handelsministeriet med henblik på at søge tilrettelagt en mere effektiv uddannelsesmåde, der gør det muligt at stimulere tilgangen af nye statsautoriserede revisorer, uden at den høje standard, som vore statsautoriserede revisorer har, derved forringes.

Det foreliggende forslag til lov om statsautoriserede vejere og målere er i det væsentlige en modernisering af den nuværende retstilstand, hvorfor jeg her skal indskrænke mig til at omtale de væsentligste afvigelser fra den nugældende ordning.

Ved næringsloven af 1931 pålagde man de statsautoriserede vejere og målere en afgift af deres nettoindtægt, som skulle betales til en fond: vejnings- og målingsfonden. Bag-

grunden herfor var, at man fandt det rimeligt at skære toppen af de meget betydelige indtægter ved de store vejerebøder. Alene i Århus, der ganske vist var det største vejerebøde, havde den kgl. vejer og måler i 1929 en bruttoindtægt på 225.000 kr. og en nettoindtægt på 46.000 kr., hvilket målt med den tids prisniveau og beskatningssystem jo var en meget stor indtægt. Man fandt det ikke naturligt, at enkeltpersoner for udførelsen af offentlige funktioner af den omhandlede art oppebar så store beløb. Afgifterne blev som nævnt indbetalt til vejnings- og målingsfonden, og der blev truffet bestemmelse om, at der af fondens årlige renteindtægt kunne ydes økonomisk støtte til afgående vejere og målere og deres enker samt til vejereassistenternes syge- og begravelseskasser, og i 1949 blev det endvidere bestemt, at de udgifter, der er forbundet med det offentlige tilsyn med de statsautoriserede vejeres og måleres redskaber, afholdes af vejnings- og målingsfondens midler.

I finansåret 1963-64 udgjorde det samlede indbetalte afgiftsbeløb ca. 288.000 kr. og fondens renteindtægt ca. 112.000 kr. Fonden var ved udgangen af det nævnte finansår vokset til ca. 2.425.000 kr. I understøttelser blev der det pågældende finansår udbetalt ca. 90.000 kr., medens udgifterne til justerdirektørens tilsyn med vejernes redskaber udgjorde ca. 25.000 kr.

Kun vejere og målere, der har en nettoindtægt over 8.000 kr., er afgiftspligtige, og afgiften består i de fleste tilfælde af småbeløb. Af en samlet afgift i 1962 på ca. 194.000 kr. betalte således fem vejere de ca. 128.000 kr., medens restbeløbet betaltes af de øvrige afgiftspligtige vejere, i alt 52. Ca. 160 vejere havde en indtægt under 8.000 kr. og var således ikke afgiftspligtige. Foreningen af statsautoriserede Vejere og Målere i Danmark har derfor under henvisning til den almindelige økonomiske udvikling foreslået afgiftsbestemmelserne ændret således, at det afgiftsfri beløb forhøjes fra 8.000 kr. til 30.000 kr. Ved en sådan forhøjelse af den afgiftspligtige indtægtsgrænse ville det forannævnte tal af 57 afgiftspligtige vejere være blevet reduceret til 9, medens den samlede afgift kun ville være blevet reduceret med ca. 87.000 kr.

På denne baggrund har man ved udarbej-